

IV.

A přece mi to nedá.

Posílen snídaní a dlouhým spánkem zkusím se ještě vrátit k včerejší rozpravě s Bohyní noci a jsem pevně rozhodnut roztočit pedály a urazit s doprovodným vozem vaší pozornosti alespoň jednu, jedinou etapu, a vyberu si samozřejmě tu, která se vyhne horám, tu, která, jak se mi zdá, vedla snad dokonce celá z kopce a během které z luk vanuly syté zemní vůně a divizny i jejich pestřejší sestry lupiny hlasitě rozprávěly a jejich řečí byly zase vůně tak jemné, že se ve vzduchu úplně rozpadaly.

Letní krajina, kterou jsem svižně ujížděl, byla rozevlátá jako síťka na motýly, což by mě nebylo vůbec napadlo, kdybych si na svém kole sám nepřipadal jako polekaný řešetlák, jako babočka kopřivová lapená tím létem, tou vůní, tou tající barvou, jež se dlouhými, přitažlivostí země smyslně protaženými kapkami oddělovala od nebeské římsy a kapala vytrvale na mou hlavu, pleskala o má ramena a záda, a když už jsem byl oblohou celý modrý jako Mauritius, tak se v natažené ruce obzoru objevila taková tmavě šedá mokrá houba, ze které začalo pršet, ale to nebyl snad ani déšť, bylo to jen takové tiché ševelení nebeské vody, v němž jsem náhle zaslechl Janinčin šepot, a pak jsem ucítil její doteky na svých zádech a její doteky ve svém podbřišku, a těmi doteky jako by do mě vstoupilo všechno naše milování naráz, jako bych byl zároveň poléván tou horkou modří a při tom i příkrýván chladivými peřinami mraků, a tohle vždycky uměla jen Janinka...

Ale můj příběh s Janinkou nezačal tou elektrickou svatbou, jak jsem se vám už snažil namluvit, vždyť tak málo příběhů začíná rovnou v bílém závoji. Přes všechnu svou výjimečnost začal náš příběh stejně jako ty ostatní, zastihl nás na svém počátku nahé jak dvě sochy v parku, a tak náš bílý závoj ani nemohl být svatební, však to, co ve dne i v noci snášeli ptáci na naše hlavy, bylo zároveň naším tmelem, a brzy jsme se proto v Janinčině ložnici proměnili v jediné tělo.

A to tělo pak mnohem snáz tlačilo kočár s malou Doroťkou proti spádu Biskupské ulice, to zázračné tělo jako nic procházelo mrazivou stěnou zimních měsíců, do nichž vpadl náš vztah s takovou razancí, až na Brněnské přehradě pukl led, a přesně ve středu té zamrzlé vodní plochy, mezi Osadou a Skalkou, se rozevřela průrva mírně vyklenutá uprostřed a ta průrva se pak protahovala a protahovala, až ji musely sepnout na obou opačných koncích břehy. A: nepřipomíná ti to něco, trochu, ptali se chlapci svých dívek na zimních procházkách, a dívky cudně klopile své zraky, ale pak chytily své nesmělé chlapce za levý či pravý palčák a silou Morany je vlekly na trojku nebo osmnáctku, a kdykoli si pak všichni ti chlapci a všechny ty dívky společně na ten ledový obrázek jen vzpomněli, začalo to pod koruněm přehrady vřít a na okrajích té průrvy začínal led leskle a perlivě tát.

A chvělo se to tělo (jako když obal folikulu prorazí jedna zběsilá spermie za druhou) nejvíce tehdy, když jsme jeden bez druhého, já bez Janinky a Janinky beze mě, museli zůstat celé hodiny a někdy i několik dní, po něž se Janinka nemohla vymanit ze svých manželských povinností.

Já naše společné tělo rozechvíval touhou ze svého nezařízeného podnájmu na Vinohradech, a protože jsem tehdy

bydlel až v jedenáctém poschodí a navíc v domě, který čněl jako první v řadě nad židenickým srázem a tedy nad celým městem, byly mé signály dobře čitelné a tak silné, že rušily nejrůznější jiné přenosy, a tehdy zase všichni ti chlapi a všechny ty dívky tam ve tmě pode mnou (protože nejlépe se touha vysílá v noci) pocítili to neodolatelné nutkání, a když se pak na Gorazdové přidala ke mně i Janinka, která ihned zaslechla mé volání a poznala mou vlnovou délku, tak se těm chlapcům a dívkám začalo kouřit z hlavy a zděšení rodičové pak žhavili telefony, ale nebylo po ruce takové kapacity, která by poznala příčinu toho všeho... no, dělali jsme svého času s Janinkou v Brně pěknou rotyku.

A stop, a dost! Zastavit stát, raz dva.

Protože jestli to nezarazím ihned, teď hned v tuto chvíli, tak to dopadne jako vždycky, když přijde řeč na Janinku. To to ze mě vždycky vystřelí jako špunt z láhve s burčákem, to to ze mě vyletí jako kometa z ledového lůna nějaké nedomrlé galaxie a můžete si pak být dokonale jistí, že ten její ozdobný chvost, kterým vás všechny zamete, bude dlouhý několik světelných let, takže si na ráno nemusíte nařizovat budíka.

A v tom také tkví nejvlastnější jádro toho včerejší pudla. V tom, že jsme – v našem původně rozhovoru – s Bohyní noci tak brzy narazili na Janinku. (Ale vždyť jsme na ni namouduši narazili tak brzy jedině proto, že jsem byl právě, pokud si ještě vzpomenete, na útěku z lázeňského baru, kde jsem měl sebe i Janinku rozloženou na ty nejjemnější součástky...)

A když přijde na to moje zapadlý sluníčko řeč, tak je to se mnou zkrátka špatný. To se zpočátku tak jako zdráhám, to nejdřív okolkuju a zdá se, že vypáčit ze mě kloudný slovo bude větší námaha, než zapáskovat tři palety dlaždic, ale pak to stejně vždycky přijde, pak to ze mě vyletí jako špunt z láhve s burčákem a už jedu, protože ty obrazy miluju, protože po nich toužím, protože je musím mít, a čím víc si to pořád dokola zakazuju, tím horší je ta zízeň.

A mám takový hloupý pocit, že jsem tenkrát asi zrovna seděl u nějakého barového pultu, na kterém jsem měl, právě jako včera, rozložený celý svůj život, a buď jsem zapomněl zamknout dveře, nebo zabeďnit okna, co já vím, každopádně někdo mně tam udělal takovej děsnej průvan, že mě to rovnou sfouklo ze židličky, a když jsem se postavil na nohy, stála tam ona: Janinka. A možná, *určitě!*, jsem na ni byl v první chvíli stejně protivnej jako na tu starou ženskou v Auroře, protože takovej čurbes mi ze života nemůže dělat nikdo, jenže se to patrně potom nějak zvirtlo nebo co, a pak najednou byla zase pryč a vod tý doby jsem to asi ještě pořád nedal všechno tak úplně do pořádku, protože kolikrát chci pro něco sáhnout, tak se takhle natáhnu, a najednou mám v ruce kus Janinky, i když bezpečně vím, že jsem se natahoval pro něco úplně jinýho, a tak je to vlastně skoro furt. Zkuste pak na ni nemyslet, jak se to hezky říká v knížkách, když to, jak vidíte, vůbec nezáleží na vás, když je ta ženská prostě úplně všude.

A možná že existuje jeden způsob, jedinej, o kterým vím, a ten by tomu všemu konečně mohl udělat přítrž. Jenže na to sem moc velkej slaboch, a pochybuju, že by to doká-

zal někdo z vás. Protože absolutní konec je vždycky jen jeden!

A to ani nemyslím opravdu *zabít*. Copak já se s ní vídám, copak ji potkávám, když je už tři roky někde ve Švédsku a celou tu dobu neráčila uznat za vhodný, aby se tady aspoň jednou na pár dní ukázala. Dyť se na to heřgot podívejte, dyť já nebojuju s ní! Dyť já se potýkám jen s jejím obrazem!

A tím je to právě ještě horší!

Jenže teď už to vážně trvá moc dlouho a já už nákej ten čas asi vím, co se s tím dá udělat.

Jesli musím ten její obraz zničit, tak ho taky zničím!

A udělám to... novým obrazem.